

De Moeial

Studententijdschrift van de Vrije Universiteit Brussel in samenwerking met BSG, Studiekring Vrij onderzoek en Dienst Cultuur 16de jaargang - nummer 4 - 16 november 1998

Zatte studenten richten ravage aan in Brussel

Eén van de bedoelingen van een schachtentocht is de eerste kanner bekend te maken in het centrum van Brussel. (De Krant, 2/98)

Iedere bewoner van dit centrum houdt van half oktober tot minstens St-Vé zijn hart vast. Het vertrouwde beeld van een grote groepen leuke jonge mensen (studenten) met klak waaraan ketting, bekladderde studentenjas en witte-glas in de hand bezorgt menigen hui verende rillingen. De stoet wordt gevolgd door enkele warenhuiskarretjes beladen met bakken jup of maes. De grootte van de

groep kan oplopen tot een troep kamions met heelder tapinstallaties. Deze troepen laten veelal sporen na van vieze smurrie, bij nadere studie brakerig (als het al geen braaksel is natuurlijk) aandoend mengsel, meel, eieren, spaghetti, ketchup en andere vetzakkerij. Rustig wandelend door de straat word je plots aangeklampt door een met alcoholwalmen omringde student met het verzoek 'Geef mij 20 frank'. Drie meter verder zit een clochard, even zat maar niet even bemiddeld. Soit. Zielig gaan we hier niet doen. Dit beeld wil ik toevoegen als aanvulling bij de geruchten over de stijgende

criminaliteit in Brussel, luid weerklinkend op onze campus dezer dagen. Het is mijn bedoeling deze enigszins te relativeren. De situatie in Brussel is explosief. Eén derde van de bevolking is Noordafrikaans. Wat de oorzaken en gevolgen hier ook van mogen zijn, deze groep draagt de toekomst van Brussel in zich. Deze groep kent het grootste aantal jongeren en groeit het snelste aan. De 'andere' jongeren komen hier doorgaans slechts studeren en zijn dan weer weg, om met het diploma op zak weer snel te vertrekken. De 'Marokkanen' worden hier geboren, wonen hier in hun wijken, trouwen hier en zoe-

ken hier werk. Toch worden zij negatief benaderd. De huidige situatie is een vicieuze cirkel van negatieve uitgangspositie (bijvoorbeeld vuile woonwijken, getto's) tot een negatieve benadering (sociale discriminatie die dan weer groepsvorming en gettovorming in de hand werkt. Dit kan zo niet verder. Maar is het een oplossing luidkeels te roepen wat er gebeurt, en te proberen daar een schuldige voor aan te wijzen? Ikzelf weet ook niet waar de oplossing ligt en moest die er nu zijn, denk ik dat iedereen dat zou toejuichen. Dat is niet wat wij niet mogen vergeten.

Fenna

Laat niet met je SORren!

Indien u de voorbije week met gesloten ogen op de campus rondgevaald hebt om ze uitgerust te krijgen voor de komst van de nieuwe editie van uw lijfblad: 't is vandaag verkiezingen in VUB-land!

Zoals elk jaar wordt in deze woeelige strijddagen de studentenvertegenwoordiging in de Sociale Raad (verder RvB) en de Raad van Bestuur (verder RvB) verkozen. In de SOR zetelen 6 rechtstreeks verkozen studenten. Dit is de helft van het totaal aantal stemgerechtigden in deze raad. Verder zijn er nog 2 afgevaardigden van de RvB (vaak ook studenten), 1 afgevaardigde van de rector en 1 van de voorzitter van de RvB. In de RvB zitten 8 studentenvertegenwoordigers - 1 per faculteit - een onbetekend aantal aangezien er hier 42 stemgerechtigde leden zijn.

Hoe komt het eigenlijk dat wij zo'n grote beslissingsmacht hebben in een

orgaan als de SOR en wat betekent dat nu eigenlijk precies? Vele jaren idealistisch, geëngageerde strijd van de studentenbeweging (misschien doet '68 bij u een beetje rinkelen) resulteerde in een studentenvertegenwoordiging. Aan de VUB werd dit systeem van medebeheer veel verder doorgedreven dan aan andere universiteiten. Of dit zo positief is voor de studentenbeweging is echter nog maar de vraag. Het soort studentenvertegenwoordiging dat zo gegroeid is, past volledig in een 'typisch Belgisch sociaal overlegmodel'. De logica van dat model is gebaseerd op een neutralisering van de spanningen ontstaan door tegenstrijdige belangen. Dit gebeurt door de bestaande machtsverhouding in een gewapende vrede aan tafel te brengen waardoor de spanning kan verdwijnen. Zo is er geen zichtbare polarisatie meer tussen de verschillende groepen. De grote verliezers van dergelijk model zijn de studenten. Zij moeten manoeuvreren in structuren die zij op zeer kort tijd moeten leren doorgronden. De materie waarmee zij in aanraking komen is vaak bijzonder technisch en dossierkennis opbouwen op korte tijd is niet iedereen gegeven. De vormlijkheden

en de eigenheid van die structuren in en rond de beide raden hebben een niet te onderschatten invloed op de inhoudelijke invulling van het beleid. Bovendien verliezen de studentenvertegenwoordigers voeling met de noden van de studentengemeenschap en met wat er werkelijk leeft onder de studenten. Zij slagen er niet in grotere groepen studenten warm te maken voor de problematiek die zij behandelen. De kloof tussen de student en zijn vertegenwoordiger wordt groter en lijkt vandaag de dag bijna onoverbrugbaar. Er is een nijpend gebrek aan participatiemogelijkheden voor de modale student. Er is immers niet zoiets als een studentenparlement waarin belangrijke zaken door iedereen besproken kunnen worden. Het gesloten clubje blijft een gesloten clubje.

De laatste jaren voert de studentenvertegenwoordiging een minimalistische politiek volledig in de lijn van het overlegmodel. Met de volgens hun nodige voorzichtigheid trachten zij de status quo te bestendigen en de uitholling van het sociale luik te vertragen. Zij zelf noemen dit realistische politiek. Maar als puntje bij paaltje komt dan

worden deze studenten uitgerangeerd en worden ze (vaak verbazend gewillig) enkel als verantwoording voor dit of dat beleid naar voor geschoven. (U bent d.m.v. de verkiezingen vertegenwoordigd dus u wordt ook verondersteld te zwijgen en te studeren.) Zeker in de RvB is dit de gang van zaken. Doch ook in de SOR die per slot van rekening onder de vleugels van de RvB zijn plaats in neemt. Dit laatstgenoemde orgaan gaf de bevoegdheden aan de SOR en kan ze dus ook weer afnemen. Tot op heden gebeurde dit niet. Zolang de studentenvertegenwoordigers immers mooi in de pas meelopen, is de overheid ze, in de gevulde logica, liever rijk dan kwijt.

Je krijgt in de loop van de volgende dagen de kans om te stemmen op mensen die de rest van het jaar je stem zullen gebruiken in discussies om te zeggen: 'er hebben zoveel studenten op mij gestemd dus ik ben belangrijk genoeg om dit of dat te doen of daten te krijgen'. Bedenk uw keuze wel en doe wat u niet laten kunt.

Jakoba

INHOUD	
Pagina 2	Editoriaal
De Krant: Een kweekvijver?	
Pagina 3	Ineke Gesquiere
Radio Campus	
Pagina 4	Verkiezingsforum

Faculteitsraad

Op maandag 26 en dinsdag 27 november werden de jaarlijkse verkiezingen georganiseerd voor de studentenvertegenwoordiging in de faculteitsraad. In tegenstelling tot voorgaande jaren werden deze dus niet georganiseerd op dezelfde dagen als de verkiezingen voor de SOR en Raad van Bestuur. Met een piepkleine nota aan de valva's van de faculteit LW werden de opmerkelijke studenten erop attent gemaakt dat ze hun stem konden gaan uitbrengen op het faculteitssecretariaat. Men hing deze mededeling de eerste dag op, nl. maandag 26 november. Het gevolg: velen die op maandag geen les hebben, waren niet op de hoogte van de vervroeging van deze verkiezingen. Bovendien werden de kandidaten zelf verrast door deze vrij onverwachte loop van zaken. Zij werden niet op de hoogte gebracht (waarschijnlijk in de veronderstelling dat zij dit op eigen houtje zouden checken) en konden dus niet mobiliseren. Voor een geldige stemming moet 25% studenten van de respectievelijke faculteit langs de stembus. Dit quorum is, zoals u waarschijnlijk ondertussen zelf kon bedenken, niet gehaald. Dus geen studentenvertegenwoordiging in de faculteitsraad dit jaar.

Editoriaal

In zijn laatste editie ging De Krant mijns inziens volledig uit de bocht. Een deel van onze reactie op die publicatie kunt u lezen in het artikel hiernaast. Over de verkiezingsstunt wil ik het hebben in het stukje hieronder.

De Krant werd naar eigen zeggen midden september gecontacteerd om verkiezingspropaganda te publiceren voor De Lijst. Netjes vulden zij dit verzoek in ruime mate in en lieten zich hierbij verleiden tot een bijzonder eenzijdige berichtgeving. Zij probeerden hun duidelijke stellingname te verantwoorden, doch bij aandachtige lezing blijkt dat zij niet echt veel moeite deden om hun voorkeur voor één van de twee opkomende lijsten onder stoelen of banken te steken. De titel van de verantwoording spreekt reeds voor zich. 'En de tegenlijst' vragen zij zich in al hun onschuld af. Deze woordkeuze voor de andere lijst geeft al van in den beginne een negatieve connotatie aan het initiatief. Indien zij slechts een klein beetje veldwerk hadden verricht, wat dacht ik toch, de manier is om aan de informatie te komen, konden zij die zgn. tegenlijst misschien bij zijn naam, De Studenten, hebben genoemd.

Sommigen onder jullie vragen zich wellicht af of dit jaar enkel De Lijst op komt voor de verkiezingen. Terecht.' (dit en alle verdere citaten komen uit De Krant 2 - 1998). Het 'terecht' zijn van de onwetendheid i.v.m. De Studenten is mede dankzij de eenzijdige berichtgeving in De Krant. De meeste studenten (eerste generatie bijvoorbeeld) wisten immers hoogstwaarschijnlijk ook nog niet dat die ene lijst, De Lijst genaamd, zou opkomen.

Vlak voor het ter perse gaan vernam de redactie, n.b. nog van iemand van De Lijst, dat er de avond voordien (donderdag 29 oktober) beslist was een tegenlijst op te stellen voor de SOR.' Ik wil er op wijzen dat dit een zeer grove leugens moet zijn en waaruit ik niet anders kan dan besluiten dat dit onmiskenbaar een bewuste beïnvloeding van de kiezers is t.v.v. De Lijst. Het einde van de mogelijkheid tot kandidaatstellen verliep namelijk op diezelfde donderdag 29 oktober 1998 om 10.00 uur 's morgens. Verder laat De Krant het er ondubbelzinnig op lijken dat De Studenten slechts een haastig samenraapsel is van enkele tegendraadse studenten. Een nogal laag bij de grondse beschuldiging aan het adres van kandidaten die zij, naar eigen zeggen niet eens kennen. Uit mijn veldwerk bleek trouwens dat ook De Lijst tot kort voor het verstrijken van de kandidaatstellingstermijn nog volop probeerde mensen te motiveren om zich kandidaat te stellen. Over het hoofd gezien misschien?

'Alleen was nog niet bekend wie zich allemaal verkiesbaar zou stellen. Daar niemand van deze alternatieve lijst contact had opgenomen met de redactie, stapten wij naar het Secretariaat van de Raad met het verzoek ons namen door te geven zodat we die al tenminste konden publiceren. Piet Vandebroek van dit secretariaat liet ons echter weten dat er aangaande de tegenlijst "eerst nog een en ander onderzocht moest worden" alvorens ze in De Krant mocht komen. Wij hielden onze mailbox dus open tot de laatste hand gelegd was aan de layout, maar ontvingen geen alternatieve namenlijst.' Wij hebben weet van minstens één redactielid bij De Krant - dat natuurlijk toevallig ook nog eens één van de kandidaten voor De Lijst is - dat persoonlijk een aantal mensen van De Studenten kent en wist dat zij zouden opkomen. Een namenlijst vragen moet toch niet zo'n moeilijke opdracht zijn? Wat betreft de Piet Vandebroek en zijn uitspraak nog dit: deze heer handelde op correcte manier daar hij voor de bijeenkomst van de verkiezingscommissie die alle kandidaturen moest goedkeuren, geen namen kon geven. Vermits De Krant de namen van De Lijst van henzelve kreeg, kwamen zij hier niet ter sprake. De verdachtmakerij dat "eerst nog een en ander moest onderzocht worden" lijkt wel of het gaat om criminelen en dat zal voornoemde heer waarschijnlijk niet bedoeld hebben.

'Laat het dus duidelijk zijn dat deze redactie op geen enkele manier de kandidaten van De Lijst wilde voorttrekken door hen een exclusief forum aan te bieden. Mensen die een alternatieve lijst wilden oprichten, waren op ieder moment vrij bij ons aan te kloppen zoals die van De Lijst dat anderhalve maand geleden al deden'. Hier heb ik enkel aan toe te voegen dat noch De Lijst, noch De Studenten moeten zorgen voor de berichtgeving van De Krant.

Het was niet mijn bedoeling om partij te kiezen voor de ene, noch de andere lijst. De berichtgeving is wat mij stoorde.

Marjan

De Krant: Een echte journalistieke kweekvijver?

Onze collega's van De Krant voeren professionalisme hoog in het vaandel. Ze wensen — zo lezen we toch in de oranje VUB agenda — om de twee weken informatie en duiding brengen op een journalistiek verantwoorde manier. Informatie op het niveau van de student. Gemaakt door en voor de student. Een bakken voor verdwaalde zielen. Dat is zeker en vast een schoon initiatief in deze tijden van collectieve desoriëntering en apathie. Er gebeurt op onze groene campus, in Brussel of daarbuiten immers altijd wel iets spannends waarover de redactie haar kritisch licht kan laten schijnen.

Zo verhaalden onze lieve vrienden van De Krant in hun laatste nummer ("Hardhandige kennismaking met Brussel" en "Omgekeerd racisme") hoe een aantal mensen van de HILOK tijdens een schachtentocht slaags waren geraakt met enkele migrantenjongeren in het centrum van Brussel ('downtown Brussels' in het Krant jargon). Niet iedereen is echter opgezet met de manier waarop zij dit onderwerp hebben aangepakt noch met de onderliggende toon van de artikelen in kwestie. De redactie van De Krant, per slot van rekening toch een groep mensen die op een universiteit studeren, moeten toch wel in staat zijn om over een fait-divers te berichten zonder in plat populisme te vervallen?

Om te beginnen stelt zich de vraag waarom dit item per se in het lang en het breed en op de voorpagina moest verschijnen. De relevantie van het onderwerp — niet veel meer dan een uit de hand gelopen kaffeeruzie in open lucht — kan er in ieder geval niet veel mee te maken hebben. Ook in de BSG-Zaal vallen er volgens de geruchten regelmatig rake klappen, zonder dat dit telkens op de voorpagina van De Krant in geuren en kleuren en vooral met bijhorende beelden wordt uitgesmeerd. Dit brengt ons tot de zeer duistere foto, die het artikel de nodige impact moet bezorgen: een witte hand met getrokken mes op een zwarte achtergrond. Pure stemmingmakerij, zou een toevallige voorbijganger op het eerste gezicht kunnen denken. Maar misschien moest dit juist op subtiele wijze het zwart/wit denken van beide auteurs illustreren. Want wat kan een (eerste-jaars) student die Brussel niet kent — het publiek dat de auteurs duidelijk willen aanspreken — nu eigenlijk opsteken uit de artikelen van Frank Moens en David Van Daele?

Om te beginnen dat er in Brussel een 'vreemdelingenprobleem' bestaat en dat zoiets bijzonder hinderlijk is voor studenten. Sommige vreemdelingen — meestal jongeren van Marokkaanse oorsprong — blijken zich zeer aggressief op te stellen tegenover de autochtone bevolking. Zij houden zich vooral op in het centrum van de stad en 's nachts vindt men ze meestal terug op de metro, waar zij geld en waardevolle voorwerpen van de reizigers stelen. Die mogen van geluk spreken als ze op de koop toe geen pak slaag krijgen. Gelukkig maar zijn er ook goede vreemdelingen in Brussel, anders zou de stad totaal onleefbaar zijn. Men herkent ze onmiddellijk, omdat zij zich steeds sponstaan "verontschuldigen voor het gedrag van hun rasgenoten". Misschien

is David Van Daele niet op de hoogte van het feit dat de term 'ras' in zo'n discours, sinds de laatste wereldoorlog een nogal kwalijke bijklank heeft gekregen, sindsdien spreekt men liever over 'andere culturen' dan over 'andere rassen'. Maar dit volledig terzijde.

Welnu, studenten blijken steeds meer en meer een geliefkoos slachtoffer te worden voor deze bendes delinquenten jongeren. Het feit dat de Rijkswacht en de politie van Brussel dit in alle talen ontkenen kan dit duister vermoeden enkel maar bevestigen - wij leven immers in het jaar des heren 1998. Wie kan er nu in godsnaam problemen willen met studenten, zowat de meest vredelievende mensen op aarde. Zij zijn steeds gul, zij proberen altijd "de gemoederen te bedaren en iedereen ervan te overtuigen dat zij gewoonweg lol willen trappen en zeker geen problemen zoeken". Wanneer hem onrecht wordt aangedaan spookt slechts een fractie van een seconde het extremistisch gedachtegoed in zijn bovenkamer, om even later de zaak met een wrange glimlach te relativiseren.

Kortom, in de redenering van de heren Moens en Van Daele, is de Student het vleesgeworden slachtoffer. De onvermijdelijke conclusie is dan dat het 'vreemdelingen-probleem' in België absoluut niets te maken heeft, noch met de houding van de Belgische bevolking, noch met het optreden van de Belgische Staat. De vreemdelingen, "de in de volksmond zo populair veralgemeende Marokkanen en Turken" zijn zelf zijn "de oorzaak van het probleem". Quod erat demonstrandum.

Hoe moet het 'vreemdelingenprobleem' dan worden opgelost? David Van Daele, die ons tussen de bedrijven door even op de hoogte brengt van zijn reis naar Miami, ziet alle heil in een efficiënt optreden van politie en justitie, dit wil zeggen in een repressieve aanpak. Het vreemdelingenbeleid in België, als er daarvan al sprake kan zijn, is volgens Dhr. Van Daele duidelijk veel te laks. Het snelrecht, het stokpaardje van allerlei liefhebbers van law and order, maar volgens een recente ULB studie een instrument van volstrekte willekeur, is volgens collega Van Daele "een onvoldoende wapen" gebleken. Bijzonder gespierde taal voor een zelfverklaarde pacifist. De woorden van zijn collega Frank Moens: "Er werd ... niemand herkend hoewel er naar verluid wel iemand gearresteerd is", moeten hem als muziek in de oren klinken.

Het komt er blijkbaar vooral op aan om de voor de studenten hinderlijke facetten van de aanwezigheid van vreemdelingen in de hoofdstad van Vlaanderen te verwijderen. Dan is het 'vreemdelingen-probleem' meteen opgelost. Of dit ook een oplossing biedt voor de problemen van de vreemdelingen in Brussel is een ander verhaal.

B. Økdinder

Colofon

De Moelial

Tweewekelijks studententijdschrift van de VUB in samenwerking met het Brussels Studentengenootschap, Studiekring Vrij Onderzoek en Dienst Cultuur.

Pleinlaan 2, 1050 Brussel.
tel: 02/629.23.38
fax: 02/629.23.37
e-mail: moelial@vub.ac.be

Coördinator
Marjan Temmerman

Secretaris
Wouter Devriese

Penningmeester
Vacant

Webmaster
Dévid Verfaillie

Lay-out
Bart Vodderie

Redactie
Marjan, Wouter, Ruth, Sven, Sami,
Bart, Fenna

Illustraties
Jeroen, archief

Medewerkers
Ruben en Anne

Abonnementen
Verantwoordelijke: Wouter
Storten op rek. nr. 001-1386975-48
met melding abo
Gewoon abo: 333 Bof
Steunabo: 1000 Bof

Verantwoordelijke Uitgever
Domenico Vaccaro
Pleinlaan 2, 1050 Brussel

Oplage: 2500 ex

De Redactie is niet verantwoordelijk voor publicaties van het BSG, VO en Dienst Cultuur.

Chanson d'automne

Les sanglots longs
Des violons
De l'automne
Blessent mon cœur
D'une longueur
Monotone.

Tout suffoquant
Et blême, quand
Sonne l'heure,
Je me souviens
Des jours anciens
Et je pleurs;

Et je m'en vais
Au vent mauvais
Qui m'en porte
Deçà, delà,
Pareil à la
Feuille morte.

Paul Verlaine
(1844-1896)
uit : Poèmes
Saturniens

Met droefheid vernamen wij het overlijden van

INEKE GESQUIERE

Geboren te Roeselare op 13 december 1980
Studente eerste kandidatuur rechtsgeleerdheid
aan de VUB, op kot in studentenhuis de Schoofslaan

Ze overleed ten gevolge van een tragisch verkeersongeval
in de nacht van 4 op 5 november 1998 in de nabijheid van de VUB.

Radio Campus uit de ether geplukt

Donderdag 5 november werd Radio Campus, de radio van de universitaire gemeenschap van de ULB, uit de ether gehaald. Om 11 uur bezochten enkele leden van het BIPT (Belgisch Instituut voor de Postdiensten en de Telecommunicatie) de lokalen van Radio Campus onder het voorwendsel een jaarlijkse controle uit te willen voeren. Zodra men de uitzending onderbrak om deze controle toe te laten, werden door de controleurs echter alle contacten verbroken zodat de radio niet meer kon uitzenden. De reden van dit bruuske optreden is het feit dat Radio Campus niet in orde zou zijn met hun technische parameters (frequentie, hoogte van de antenne, kracht, ...).

Al in 1992 werd bij Koninklijk Besluit beslist dat de federale overheden de controle van de ether regelen EN de

coördinatie van de radiozenders tussen de gemeenschappen onderling. Toen de Franstalige gemeenschap in 1995 aan een hele reeks zenders een erkenningslicentie toekende, hield ze absoluut geen rekening met deze overeenkomst. De Vlaamse Gemeenschap werd niet betrokken en van enige coördinatie was er dan ook geen sprake. Dit jaar dan kwam er reactie van Vlaamse zijde. Verschillende Vlaamse zenders, overwegend lokaal, werden uit de ether geblazen door deze "illegale" Franstalige zenders en konden amper beluisterd worden. Op bepaalde plaatsen is het zelfs moeilijk de VRT goed te ontvangen omdat een lokale zender van de Franstalige Gemeenschap maar liefst 2000 Watt zendkracht kreeg toebedeeld, terwijl de VRT al bij 200 Watt gestoord wordt. De Raad van State schreef verschillende arresten uit,

waarin lokale radio's werden geschorst maar de Franstalige Gemeenschap gaf geen gehoor aan deze arresten en liet zelfs na de betrokken zenders te verwittigen van hun illegaliteit!

Op 21 september kwam er weer een uitspraak van de Raad van State, op vraag van de Vlaamse Gemeenschap, die de afschaffing van 30 zenders eiste. Uiteindelijk werd er een schorsingsbevel gegeven voor 11 frequenties, waaronder die van Radio Campus. Weer liet de Franstalige Gemeenschap echter na de betrokken zenders te verwittigen. Toen medewerkers van Radio Campus het nieuws dan toch vernamen in de pers, namen ze contact op met de kabinetten van de Vlaamse minister voor media Eric Van Rompuy en van de minister-president van de Franstalige gemeenschap, Laurette

Onkelinx. Hier werd hen echter verzekerd dat het risico op inbeslagname bijna nihil was. Wettelijk zou Radio Campus immers in orde zijn met de technische parameters.

Donderdag viel de inbeslagname van de apparatuur van Radio Campus dan ook als een donderslag bij heldere hemel. Er werd meteen een oproep tot mobilisatie rondgestuurd. Vrijdag vond er al een debat plaats in de universitaire restaurants, waarbij men oprise om een publieke solidariteitsbetuiging te uiten door het ondertekenen van een petitie en mee te gaan betogen voor het ministerie.

De eerste actie kan succesvol genoemd worden: vele studenten namen actief deel aan de discussie en tekenden massaal de petitie. Dat bewijst dat Radio Campus een niet te verwaarlo-

zen medium was van de ULB. 150 vrijwilligers werkten mee aan het radio-project. De zender gaf ruimte aan zeer diverse groepen. Er was zendtijd voor de verschillende culturele groeperingen, studierend aan de ULB, voor uitgebreid cultureel nieuws en voor specifieke muziek. Studenten Journalistiek en Communicatie deden hier hun eerste praktijkervaring op en assistenten presenteerden een vulgariserend programma over wetenschap. Kortom, Radio Campus is zeker niet vergelijkbaar met eender welke commerciële zender en had een belangrijke functie in de universitaire gemeenschap. Daarom kan het niet dat zij het slachtoffer worden van communautaire twisten waarvan zij niet eens op de hoogte gebracht worden!

Ruth

De Studenten

Waarom een alternatieve lijst?

Het principe van sociale dienstverlening aan de studenten en het feit dat het concrete beleid in deze sociale sector wordt bepaald door een orgaan waarin de studentenvertegenwoordiging een statutaire meerderheid heeft, is in wezen een belangrijk aspect van een democratisch universitair beleid, dat ik ten volle wil verdedigen. Het is plichtig dat aan de VUB de studentenvertegenwoordiging een doeltreffende stem heeft in de wijze waarop de gelden voor de sociale sector worden besteed. Het is echter niet genoeg. Sterker nog: juist omdat in de huidige werking van de Sociale Raad belangrijke aspecten van studentenvertegenwoordiging ontbreken of bewust van de agenda worden geweerd, verkeert deze instelling in de onmogelijkheid een werkelijk democratisch beleid te belichamen en verwoordt zij niet een legitieme van een in wezen sociaal onderwijsbeleid. En dit mag niet de taak zijn van een studentenvertegenwoordiging.

Het onderwijs staat zwaar onder druk in de hedendaagse samenleving, waarin marktgerichtheid, efficiëntie en rendement toterwoord toe zijn. Het fundamentele onderwijsprincipe van menselijke ontwikkeling en intellectuele ontplooiing wordt hierbij hoe langer hoe meer ondergeschikt gemaakt aan louter beroepsgerichte scholing. Universitair onderwijs zou door velen graag gezien worden als een marktgerichte investering in intellectueel potentieel, kortom als het klaarstomen van de nieuwe studentengeneratie voor de noden van een winst- en prestatiegerichte maatschappij. Dit discours is reeds doorgedrongen in nationale en internationale beleidsinstellingen, en de gevolgen daarvan in de dagelijkse onderwijsrealiteit tekenen zich hoe langer hoe duidelijker en onrustwekkender af en zijn bijzonder verstrekend.

De oorwil om te investeren in sociaal, degelijk en gediversifieerd onderwijs is zeer groot. Het aandeel van de overheidsrekenen dat aan onderwijs wordt besteed is aan stelselmatische inkrimping onderhevig. Besparingsplannen hand in hand met een onderwijsrationalisatementsbeleid, ideologische diversiteit in onderwijs en een ruim aanbod aan uiteenlopende studierichtingen worden afgedaan als ongewenste archaische overblijfselen van de 20e eeuwse vrijzinnige en beschouwd als een geldopslopende rommel op een efficiënte scholing. De huidige natte droog van beleidsinstanties inzake onderwijs is een zo'niforme en efficiënt mogelijk onderwijs tot stand brengen, ontdaan van storende en niet-renderende elementen als ideologie of een brede individuele ontwikkeling van de student. Dit vertaalt zich concreet in het beleid dat gevoerd wordt: pogingen en maatregelen tot egalitatie (lees onderwijsverlaking) worden gecombineerd met vandre subsidie-inkrimping en studentenbeperking.

Deze evolutie is dodelijk voor de principes van een gevarieerd, degelijk, sociaal en democratisch onderwijs. De eerste slachtoffers zijn trouwens reeds gevallen en met stille toren begraven: de sociale sector heeft winstgerichte ondernemingen in het leven moeten roepen in een poging het hoofd boven water te houden, het ingangsexamen in de richting geneeskunde is een feit, het inschrijvingsgeld aan de VUB werd drastisch verhoogd. Bovendien is de terechtstelling van andere principes angstwekkend nabij, onder het wakend oog van de rechtvaardige rechter Dikemans. De cruciale vraag draait er hierom uit of er hierop een trend moet reageren. Het huidige SOR-beleid gaat uit van een pragmatische mentaliteit. In een poging te reddend wat te reddend valt, hebben zij de stelselmatische afbreken aan het onderwijsprincipe noodgedwongen moeten aanvaarden. En daar meen ik dat zij een fundamentele fout hebben begaan.

In de oorlog die verklaard is aan het onderwijsprincipe zoals het aan de VUB hoort in het vaarwel wordt gedragen, zijn het juist de studenten en in het bijzonder de studentenvertegenwoordigers die een belangrijke verdedigingsrol kunnen en moeten spelen. De academische overheid is immers, hoe je het ook draait of keert, in zekere mate een subsidiegeleerde van de grillen van de minister. Als er een werkelijke tegenkracht wil gevormd worden tegen de huidige tendenzen, zal dit vanuit de studentengemeenschap moeten ontstaan.

De Sociale Raad is door haar samenstelling de belichaming van de studentenvertegenwoordiging aan de VUB. Tot vandaag heeft zij echter nog geen wezenlijke blijk van verzet gegeven, en is er geen poging gedaan de studentengemeenschap te informeren, laat staan te mobiliseren, rond het nefaste onderwijsbeleid. Dit zwingen houdt de toestand in, omdat zij het beleid legitimeert. En dit is in schrijnende contradictie met de maatschappelijke rol die de studentengemeenschap zou moeten vervullen, namelijk de kritische inwijziging van de dominante mentaliteit en van het daaraan gekoppelde beleid. Het principe van degelijk en kritisch onderwijs dat voor iedereen toegankelijk moet zijn (in sociaal en financieel opzicht) staat elke dag zwaarder onder vuur, en de SOR staat erbij en kijkt ernaar.

Ik twijfel in wezen niet aan de integriteit of de goede bedoelingen van de mensen die in de SOR zitten. Ik zie echter een aantal fundamentele tekortkomingen in de principes van studentenvertegenwoordiging, namelijk de informatieverstrekking en sensibilisering naar de studenten toe. Of een tegenbeweging op voldoende draagvlak zou kunnen rekenen in de studentengemeenschap kan ik niet weten, maar het punt is dat de SOR niet eens tracht die te creëren.

De Studenten zijn:

Deschacht Nick (2e kan TEW)
Vanroose Annabel (2e kan Handelsingenieur)
Flament Ida (2e lic Pedagogiek)
De Caluwe Erik (1e lic Rechten)
Keersmaekers Simon (5e jaar Burg. Mat.)
Bhutani Yasmine (2e kan Rechten)
Simsek Eylem (2e kan Rechten)
Ordemir Nuray (2e kan Rechten)
Vandenbempt Nele (4e jaar Arts)
Dedecker Dimitri (1e lic Rechten)
Winter Anne (2e kan Geschiedenis)
Blomme Pieter (2e kan TEW)

Wil je meer weten of heb je zin om mee te werken contacteer ons!

Bij: Simon Keersmaekers of Anne Winter
Generaal Bernheim 15 Nieuwlaan kot 440
tel: 02/640.20.43

De Lijst

Wie zijn wij en waarvoor staan wij?

De Lijst is een groepering van studenten die op basis van een **gemeenschappelijke beleidsvisie** samen opkomen voor de Raad van Bestuur en de Sociale Raad van de VUB. Waar wij voor staan is haast onmogelijk samen te vatten in een korte voorspellingstekst, des te meer omdat elk probleem een specifieke aanpak en visie vereist. Wel is het zo dat wij allen een aantal principes als **onantastbaar** beschouwen. Wat zijn die principes dan?
Ten eerste willen wij garant staan voor een **sociale en toegankelijke universiteit**. Hieruit vloeit automatisch voort dat wij willen blijven vechten voor een sociale toewijzingspolitiek voor huisvesting, betaalbare prijzen in het restaurant etc...

Veelal betreft het hier rechten die studenten in het verleden hebben afgedwongen. Het is de taak van de studentenvertegenwoordigers in zowel de SOR als de Raad van Bestuur om er over te waken dat er onder geen enkel beding wordt gedaan aan deze moezaan verworven rechten.
Toch willen wij onze taak niet herleiden tot deze van behouders van het verworven. **De Lijst is ambitieuzer!** Vele aspecten van de sociale politiek zijn vatbaar voor verbetering en verbetering. Hierbij denken we aan de toewijzingscriteria voor huisvesting, aan de kwaliteit van de leefomgeving op de campus (inclusief de problematiek van de veiligheid) de mobiliteit van de studenten en de uitbreiding van de sociale ondersteuningspolitiek naar ALLE studenten toe...

De Sociale Sector Studenten staat voor een een keerpunt in haar geschiedenis. De laatste jaren hebben wij ons grotendeels beperkt tot een verdedigen van de in het verleden vastgestelde doelen en principes. De tijd is nu gekomen om, met open vizier, te denken aan de toekomst van onze sector...

Indien De Lijst het vertrouwen van de kiezers krijgen, wensen wij in eerste instantie een **grondige doorlichting van ALLE segmenten van de sociale Sector** door te voeren. Het klinkt hoog gegrepen maar wij wensen tabeloos **nieuwe middelen en nieuwe oplossingen zoeken om de Sociale sector leefbaar en dynamisch te houden**.

Momenteel werken wij aan een grootschalige beleidsnota waarvan de eerste resultaten reeds besproken en aangepast werden door alle kandidaten van De Lijst. Het zou onzinnig zijn zo'n nota in een paar weken te willen maken. Een werkelijke doorlichting kan slechts slagen indien iedereen, zowel ALLE belangstellende studenten als personeelsleden van de VUB hieraan, in een open en constructieve geest, willen meewerken. Derrellijke ambitie kan niet enkel vanuit de Sociale Raad gerealiseerd worden. Daarom is het onontbeerlijk dat de gehele ploeg, m.n. de afgevaardigden in de Raad van Bestuur en de SOR **samen** zouden werken aan dit project. De SOR zonder de Raad wordt herleid tot een machts- en invloedloze praatbarak!

De Lijst wil **verjonging en vernieuwing laten samengaan met ervaring**. Dit wordt weerspiegeld door een evenwichtige verdeling tussen oudgedienden en nieuwe krachten op onze Lijst. Ervaring en dossierkennis zal allicht geen luxe zijn, geven het profiel en de persoonlijkheid van diegenen met wie moet onderhandeld worden (Rector, Algemeen Administratief directeur...).

Wie kiest voor De Lijst, kiest voor **ervaring, verjonging en ambitie**.

Onze kandidaten voor de **Sociale Raad** zijn

Eric AERDEN (2e Licentie Politieke Wetenschappen)
Els AMPE (1ste Licentie burgerlijk ingenieur/1e Kandidatuur handelsingenieur)
Pablo ANNYS (Licentiaat psychologie, lerarenopleiding, personeelswetenschappen)
Naima BOUSLAMA (3e Licentie Rechtsgeleerdheid)
Eva DE BLEEKER (3de jaar graad Handelsingenieur)
Bart HOMPES (3de graad Burgerlijk ingenieur bouwkunde)
Mina LEYDER (tweede kandidatuur arts)
Sigi MIEVIS (2de kandidatuur Politieke Wetenschappen)
Thomas VANDROMME (2de Licentie Rechtsgeleerdheid)
Serge VAN PASSEN (Eerste kandidatuur rechten)
Sofie WILLEMS (2de kandidatuur Arts)
Stève WUSTEMBERGS (1e Licentie Politieke Wetenschappen)

Onze kandidaten voor de **Raad van Bestuur** zijn

TW: Eefje VANDAMME (3e jaar graad burgerlijk ingenieur)
Els AMPE (1e jaar graad burgerlijk ingenieur/1e kan. Handelsingenieur)
LW: Maarten VERVOORT (1e licentie communicatie)
Sabine DELMOTTE (2e licentie romaanse)
PO: Esther DE GROOT (1e licentie arbeids- en org. psych.)
Jan BOSSAERT (1e licentie klinische psychologie)
HSP: Olivier CUVELIER (2e licentie politieke wetensch.)
Robby SCAUT (2e licentie toegep. econ. wetensch.)
GH: J.B.J. BEUNK (Emile) (2e jaar arts)
Hans NIEBOER (1e doc geneeskunde)
WF: Nele DE TEMMERMAN (2e graad bioingenieur)
Maja DEBUT PAEP (2e graad bioingenieur)
LK: Gert EERAERTS (2e kan Lich. Opvoeding)
Esther MICHIELS (2e kan Lich. Opvoeding)
RG: Michaël DEHERT (3e licentie rechten)
Thomas VANDROMME (2e licentie rechten)